

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοῦτο παραπονεῖται ὅτι ἡ θερμάστρα καπνίζει.

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπέρτης θὰ ἔβαλε κανένα ξυλοκάρβουνο ἰ λέγει.

Μετά τινος ἡμέρας ἡ θερμάστρα ἄλλου δωματίου, ἡ ὁποία ἔκαθε κάθ, ἐμύριζε.

Καὶ ὁ μικρὸς Τοῦτος: — Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπέρτης θὰ ἔβαλε πάλι κανένα ξυλοκάρβουνο!

* Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόδρου.

Ἡ Φοίκα ἔκλαιε.

— Γιατί κλαίεις, Φοίκα μου;

— Νά, ὁ Δημητράκης μοῦ λέει πως εἶμαι πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

* Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αἱ ὠραῖαι φράσεις τῆς ἐπιστολῆς σου, Ὁρφέϊ, πλησιάζουν νὰ ὁμοιάσουν τοὺς γλυκοὺς ἤχους τῆς λύρας τοῦ ἀρχαίου συνωνύμου σου Ἐῖ; τὴν Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου θὰ εἶπω ὅτι τὴν ἀσπάζεσαι καὶ τὴν ἐχέσαι νὰ γίνῃ ἀνταῖα τῶν μερῶν τὰ ὁποῖα φησίκε.

Σοῖ ἔσται τὰ ζητήματα φύλλα, ἀγαπητὴ Ἀγαμέμνων Ζάξ, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκαρδίου εὐχάς.

Ἐκ τῶν ἐνείκα ψευδώνυμων, Ἠγερωτὲ Ἠγερωτῆ, αὐτὸ νὰ κρατήσης καὶ νὰ μου γράψῃ συχνά.

Κ' ἐγὼ λογιζομαι εὐτυχὴς που σ' ἔκαμα φίλην μου, Κεραλληνιακὴ Ἀδρα, καὶ κάθε φορά που θὰ λαμβάνω γραμματάκι σου θὰ πετῶ ἀπὸ χαράν.

Δεκτὸν καὶ τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον, Κωνσταντίνε Παυλολόγε.

Ὅχι, ἀγαπητὴ Θανααστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, δὲν με κουράζουν διόλου αἱ ἐπιστολαὶ σου, ὅσον ἐκτενεῖς καὶ ἂν εἴνε. Ἀπεναντίας μοῦ προξενοῦν ζωηρὰν εὐχαρίστησιν καὶ νὰ μου γράψῃ ὅσκις εὐκαιρίας. Περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου καὶ σε εὐχαριστῶ ἀπέριπτος διὰ τὴν προθυμίαν. Θὰ ἔλαβες ἤδη τὰ δύο πρῶτα φύλλα καὶ θὰ διελύθησαν ὅλαι σου αἱ ἀπορίαι.

Χαίρῃ πολὺ που συμφωνεῖς μαζί μου ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τοῦ ψευδώνυμου, Κρυστὴ Ἀμμουδιά (βλέπε; καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἤρεσε) οὕτω θὰ δύναμαι νὰ σοῦ ἀπαντῶ ὅτι θέλω, χωρὶς νὰ εἰσέρχων οἱ ἄλλοι πρὸς ποῖαν ἀπευθύνομαι, καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἔχω καμμίαν φωνὴν καὶ κανὲν παράπονον... Ἄλλ' ὅχι! σὺ εἶσαι καλὴ κόρη, τὸ εἰσεύρω, καὶ οὐδέποτε θὰ μου δώσης ἀφορμὴν παραπόνου. Σοῖ ἔσται δὲ τὴν ἐξήγησιν.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον σου, μικρὰ μου Ὀμηρεῖάς. Σὲ ἀσπάζομαι καὶ περιμένω συχνὰ γραμματάκια σου.

Μὲ συχνεῖν ἡ τῶσον τρυφερὰ σου ἀγάπη, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλή. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐγὼ διασκεδάσα τὰς ἀνιάρδας ἡμέρας τῆς ἀδιαιθείας σου μὲ καθιστᾷ πολὺ ὑπερήφανον. Εὐχομαι τοῦ λοιποῦ νὰ εἶσαι ὑγιής καὶ νὰ μὴ με ἀναγινώσκῃς πλέον εἰς τὴν κλίνην. Σοῖ ἔσται τὰ ἐκλείποντα φυλλάδια. Φίλησέ μου τὴν Ὁραίαν Ἀρθοδόξω, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν νὰ μὴ κακοπάθῃ τὰ ἄθη τῆς.

Ἡ Γλυκύτερα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ζίχαριν

βγαίνουν ἀπὸ τὸ σκεματάκι σου τὰ καλὰ λογάκια, ἀγαπητὴ μου Κρυστὴ Ἀμμουδιά. Πάρα πολὺ εὐμορφῶν τὸ γράμμα σου καὶ τὸ ἀνέγνωσα μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν. Τὸν θυρωρὸν ὁ ὁποῖος σοῦ ἔσχεσε τὸ γράμμα καὶ ἐκράτησε τὰ λεπτὰ πού του εἶχε δώσῃ διὰ γραμματόσημον, θὰ τιμωρήσῃς κάλλιστα ἂν του ἀφαιρέσῃς εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἐμπιστοσύνην. Δόσε του λεπτὰ νὰ σοῦ ἀγοράσῃ μερικὰ γραμματόσημα νὰ τα ἔχῃς καὶ νὰ τα κολλᾷς μόνῃ σου εἰς τὰ γράμματά σου θὰ μου στέλλῃς.

Χαίρῃ πολὺ που ἀπεράσεις νὰ μου γράψῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, Ἀνδρέϊε Ἠπειρώτα. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σε ἀσπάζομαι.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα πού μου προτείνεις, Καλοκαιρινὴ Ἀγροῦλα, αὐτὸ εἶνε τὸ γλυκύτερον καὶ... τὸ ἐπιθυμητότερον μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παγωμένου αὐτοῦ χειμῶνος. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς σου εὐχάς.

Εὐχομαι κ' ἐγὼ νὰ ἐγκριθῶσιν αἱ νέαι σου πνευματικαὶ ἀσκήσεις, Λευκὴ Λάρε. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι μένεις πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Ἔως τὸ μεσονύκτιον, ἂν εἴνε πολὺ ἀργὰ διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Τὰ παιδία εἰς τὰς δέκα, τὸ βραδύτερον, πρέπει νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κρεβάτι, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐξυπνοῦν πρῶτ.

Νὰ το πιστεύω λοιπόν, Λευκὸν Ῥόδον, ὅτι δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαριστήμενον, ὁμοῦ ἔρχισες τὰ μαθήματά σου; Καλαὶ αἱ διασκεδάσεις καὶ οἱ χοροὶ ἄλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ τὰ μαθήματά σου μὰς μορφώνουν καὶ μὰς ἐξανθρωπίζουν, μὲ τί μ ο ὕ τ ρ α θὰ ἐπαρουσιαζόμεθα εἰς τὸν κόσμον;... Ὅχι, ὅχι, Λευκὸν Ῥόδον, ἔτσι μοῦ τὸ λές. Εἶσαι ἀπεναντίας πολὺ εὐχαριστήμενον που ἐπανέλαβες τὰ βιβλία, ἀπ' οὗ τὸσον πολὺ καὶ καλὰ διασκεδάσεις. Ψεύματα;

Ἔστω, Χαλασμέ Κόσμον, ἀφοῦ καὶ βεβαιῶνῃς μεθ' ὅρκου, ὅτι πιστεύω ὅτι κατὰ λάθος ἐκτύπησες μὲ τὸ χιόνι τὸν συνεργάτην μου κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν διατηρεῖ καμμίαν μνησικακίαν Ἀπεναντίας μου λέγει νὰ σοῖ γράψω «νὰ εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ χρόνου καὶ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον λάθος.» Εἶνε δυνατόν αὐτό;...

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς: Πολυξένην καὶ Ἐκτορα Σ. Δεσύλλα. — Ταχύποδα Ὀδυσσεά. — Περικλῆν Δ. Σκέφωρην τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς εὐχάς του. Φλογεράν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου, τῆς ὁποίας αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ εἰσακουσθῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Φεβρουαρίου

32. Λεξιγράφος.

Καίει τὸ πρῶτον, τάλλο περὶ καὶ δὲν γυρίζει. Τοὺς ἀσθενεῖς τὸ σύνολον πολὺ τοὺς βασανίζει. * Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

33. Στοιχειόγραφος.

Τί συλλογίζεσαι; ἐγὼ σε ἄγω καὶ σε φέρω. Ἄν μ' ἀποκεφαλίσωσιν, ἔν πρόσταγμα προφέρω. * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπέλλου.

34. Στοιχειόγράφος.

Διῶξε ταῦ καὶ βάλε βῆ κι' ἄκουσε τί θὰ συμβῇ: Μία θεὰ ἀπ' τῆ μέση βγαίνει, Ἰνασσα τῶν Τρῶων μπαίνει. * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

35. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου. Τὸ τρίτον εἰς τὰ νεύρα σου, εἶμαι ἡ δύναμις σου. Τὸ τέταρτόν μου 'ε τὴν λαβὴν παντός ὄρατον [ἔξωτος]. 'ε τοὺς λεξιγράφους τοὺς καλοὺς, ἀλλ' ὄχι καὶ τοὺς γρίφους. * Ἐστὴν ὑπὸ Π. Κ. Κερῆ.

36-38. Κεκυρμέννα ὄνόματα ζῶων.

- 1. Ὁ πλοσυρότερος πλουτίζει μὲν ἑαυτόν, βλάπτει δὲ τοὺς ἄλλους.
2. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.
3. Ἡ Ἀλχηστὴς ἦτο σύζυγος τοῦ Ἀδμήτου. * Ἐστὴν ὑπὸ Π. Κ. Κερῆ.

39-40. Μεταμορφώσεις.

- 1. Ἡ Νάβη δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρον.
2. Ὁ Ροῖκος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Νέσσος. * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κομικοῦ Ἀριστοτέλους.

41. Λεξιθέρια.

Ποῖα πεντασύλλαβος λέξις ἔχει ἐπτά π; * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀκτασπλήνου Κρόνου.
42-47. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ κάτωθι 18 συλλαβαὶ ἀνά τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἑξήμισυ σύλλαβα ὄνόματα πόλεως τῆς Εὐρώπης: Βλι, θον, δου, ε, θη, κ, λα, μα, να, ναυ, νον, ον, πλι, πορτ, ρισ, ρμου, χον. * Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βουσιθήτου Καρδίας.

48. Ἐπανόρθωσις τετραστίχου.

Αἱ ἀρεταί, Πατρίς μου σεβασμία, καὶ ἡ φιλοκατρία τῶν τέκνων σου σ' ἐδόξασαν πάλα ποτέ! Ἰς τέκνων σου λοιπὸν γνήσιον ἄς ἀσπασθῶ αὐτὰς καὶ τὸ πᾶν ἄς προσφέρω εἰς τὸν βωμόν σου πρόθυμος! * Ἐστὴν ὑπὸ [ἑ]ς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

49. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα ἀκρωτηρίου.

- 1, Πολύτιμος λίθος. 2, Βασίλειος τῆς Σπάρτης. 3, Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. 4, Ἀρχαία θεὰ. 5, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 6, Ἐπικός ποιητής. * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐσπερου.

50. Ἑλλητισμῶν.

Η-αασοια-ειε-εαωα-ω-ασηω-αι-εασοαω. * Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενεῖου Στεβίλα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18-25 Νοεμβρίου 1896

907. Ἀγχιόλαος (Ἄγιος, ἡ, λαός). — 908. Κύκλος κύκλος. — 909 — 911. 1, Ὁ Εὐριπίδης. 2, Ἡ Σμύρνη. 3, Ἡ Τύχη. — 912. ΣΥΡΟΣ. — 913-915. 1, Πέτα. 2, Ἐποψ Νύσσα. 3, Πίσσα. — 916-917. 1, Ἀετός, αὐτός, αὐτὸ, αὐτῆ, ἀκτῆ, ἀκτῆς, ἀκτίς, ἀκρίς. 2, Ἰρις Πύλος, πόλος, ὄλος, ἄλλος, ἄλλος, Ἄργος. — 918-921. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων θ καὶ ν αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: θρόνος, θάνατος, ξανθός, ἀνθρώπος. — 922-927. 1, Κύπελος. 2, Σκολοπάς. 3, Κορώνη. 4, Ἐρωδιός. 5, Μελεαγρίς. 6, Κολύβριον. — 928, ΙΑΔΑΡΑ, ΣΑΜΟΣ (ἰ Σμύνη. 2, ΛΟΚΡΙΣ. 3, ΔΜΣΙΣ. 4, ΡΑΔΑΜΑΝΘΟΣ. 5, ΑΣΙΑ). — 929. Ἡ φιλαργυρία εἶνε ἕν ἐκ τῶν θανασιμῶν ἀμαρτημάτων.

φράγμων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διέθυνσιν, συναποστέλλοντας τὴν παλαιάν των διέθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακῶνα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλιεῦσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰουστινίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρακῶνα εἰς τὴν γάρον ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1896

Ἔτος 18ον. — Ἀριθ. 4

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια: ἴδε σελ. 17)

Ἀναχωρήσασα ἐκ Σακραμέντου, ἡ Εὐδρομος Οἰκία διηυθύνθη βορειοανατολικῶς. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ σύνορα διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ καὶ νὰ διασχίσουν τὴν Σιέρραν Νεβάδα, ἧτοι περίπου διακόσια χιλιόμετρα μέχρι τῶν στενῶν τῆς Σενόρας, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἐφθανον εἰς τὰς ἀτελευτήτους ἀνατολικὰς πεδιάδας.

Σχεδὸν ἅμα τῇ ἐκ τῆς πόλεως ἐξόδῳ των, τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ παρουσιάζῃ ἀνωφέρειαν. Ἐδωλέπε τις τὴν Σιέρραν, ἧτις περιβάλλει μεγαλοπρεπῶς τὴν παναρχαίαν ἐκείνην Καλιφορνίαν διὰ τῶν βουνοσειρῶν τῆς μὲ τὰς πυκνάς των δρύας καὶ μὲ τὰς ἀκροτόμους αὐτῶν κορυφὰς τὰς αἰρομένας ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς ὕψος πεντακισχιλίων μέτρων. Ἦτο ὡσεὶ προπύργιον γλοερῶν, τὸ ὁποῖον ἐχορήγησεν ἡ φύσις εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου μὲ τὴν ἀφθονίαν ἔχουσε τὸν χρυσόν, τὸν χορτάσαντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀπληστίαν. Ἐπὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει ἡ Εὐδρομος Οἰκία, αἱ πόλεις δὲν ἐσπίνζαν: ἡ Ζάξον, ἡ Μοκελάνη, ἡ Πλασερέβιλλη ἄλλ' ὀλίγον ἐσταματοῦσεν εἰς αὐτὰς ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ, ὁσάκις ἤθελε νὰγοράσῃ τίποτε ἢ νὰ διέλθῃ νύκτα ἡσυχωτέρων.

Ἐσπευδε νὰ περάσῃ τὰ ὄρη τῆς Νεβάδας, τὴν χώραν τῆς Μεγάλης Ἀλμουρᾶς Λίμνης, τὸ πελώριον ὕψωμα τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων. Ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ δρόμου αὐτοῦ καὶ το διήρχοντο μετὰ κόπου καὶ βραδύτητος. Ἡ ἀνώμαλος ὁδὸς παρουσίαζε πολλοὺς ἐλιγμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο δυνατόν νὰποφεύγωσι. Πρὸς ἐπίμετρον, ἂν καὶ ἡ χώρα εὐρίσκειται εἰς τὸν 38ον παράλληλον κύκλον, ὁ ὁποῖος ἐν Εὐρώπῃ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τῆς Σικελίας καὶ Ἰσπανίας, τὰ τελευταῖα φύγη τοῦ χειμῶνος διατήρουν ὄλην αὐτῶν τὴν δριμύτητα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας,

προχωρούσης τῆς ἀνοίξεως, ἡ Καλιφορνία θὰ ἐγένετο πάλιν ἡ ὑπὲρ πάσας πλουσία εἰς βλάστησιν χώρα, ἡ γόνιμος μήτηρ, ὅπου ὁ σπόρος τῶν δημητριακῶν ἐκατονταπλασιάζεται, ὅπου τὰ ποικιλώτατα προϊόντα τῶν τροπικῶν καθὼς καὶ τῶν εὐκράτων ζωνῶν ἀπαντῶσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφθονίας, τὸ σακχαροκάλαμον, ἡ ὄρυζα, ὁ καπνός, τὰ πορτοκαλίνα, τὰ λεμόνια, αἱ ἐλαταί, ὁ ἀνανάς καὶ ἡ βανίλα. Τὸν πλοῦτον τοῦ καλιφορνέου ἐδάφους ἀποτελεῖ οὐχὶ ὁ χρυσός, ἀλλ' ἡ ἀπαράμιλλος αὐτῆ βλάστησις, ἡ ἀναδιδόμενη ἐκ τῶν σπλάγμων του.

— Λυποῦμαι ποῦ φεύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον, ἔλεγεν ἡ Κορηγλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσε κάπως ἡ καλοφαγία.

— Τί λαίμαργη που εἶσαι! ἀπῆντα ὁ Κασκαμπέλ μειδιῶν. — Ὅχι γιὰ μένα, καί μένε γιὰ τὰ παιδιὰ! Ἐπὶ πολλὰς ἤδη ἡμέρας ὠδοιπόρουν παρὰ τὰς ἄκρας δασῶν, διαμέσου λειβαδίων καταπρασιῶν. Ὅσα πολυὰ ριθμα καὶ ἂν ἦσαν τὰ χορτοφάγα, τὰ τρεφόμενα ἐξ αὐτῶν, δὲν ἦσαν ἰκανὰ νὰ καταστρέψουν τὸν γλοερὸν τάπητα, τὸν ἀπαύστως ὑπὸ τῆς φύσεως ἀνανεούμενον. Ἀκαταγώνιστος καὶ ἀνεξάντλητος τρωόντι ἡ δύναμις τῆς βλαστήσεως ἐν Καλιφορνίᾳ. Εἶνε ἡ ἀποθήκη τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, οἱ δ' ἐμπορικοὶ στόλοι, οἱ ἐξάγοντες τὰ προϊόντα τῆς, δὲν κατορθώνουν νὰ τὴν ἐξαντλήσουν!

«Μᾶς ἔκλεψαν! ἀνέκραξε» (Σελ. 27, στηλ. α'.)

Ἡ Εὐδρομος Οἰκία διέτρεξε κατὰ μέσον ὄρον ἐξ ἑως ἐπτά λεύγας τὴν ἡμέραν, — ὄχι περισσότερον. Τόσας ἔκαμνε πάντοτε, περιφέρουσα τοὺς κατοίκους τῆς ἀνά πάσας τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ Κασκαμπέλ εἶχε καταστῆ γνωστότατον ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Μισισσιππὴ μέχρι τῆς Νέας Ἀγγλίας. Εἶνε ἀληθές ὅτι τότε ἐστάθμευσον εἰς κάθε πόλιν, διὰ νὰ διδουν παραστάσεις. Ἀλλ' ἤδη, τὸ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς τοῦτο ταξίδιον, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ ἐκπλήξῃ τὰ πλήθη... Δὲν ἐπρόκειτο περὶ καλλιτεχνικῆς περιοδείας, ἀλλὰ περὶ ἐπιστρο-

φης εις Εβρώπην, εις Νορμανδίαν...

Το ταξείδιον ἐγένετο φαιδρότατον... πόνται ἀκίνητοι οἰκίαι θὰ ἐζήλευον τὴν εὐτυχίαν...

Καλὰ δὲ αὐτὰ ἄλλ' αἱ ἡμέραι τοῦ ταξείδιου δὲν ἔπρεπεν ἀναγκαιῶς νὰ εἴνε ἡμέραι διακοπῶν καὶ ἀργίας ἀπολύτου.

«Παιδιά! ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ θὰ σκουριάσωτε!»

Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς μικροὺς σταθμοὺς, ἐνῶ ἀνεπαύοντο οἱ ἵπποι, ἡ οἰκογένεια δὲν ἀνεπαύετο διόλου. Πολλάκις οἱ Ἰνδοὶ ἔσπευδον νὰ ἴδουν τὸν Γιάννην...

Ἐν τούτοις τὴν νύκτα τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον καὶ ὁ δρόμος ἐγένετο ὄλονεν ἀνωμαλιώτερος καὶ τραχύτερος. Πῶς θὰ διήρχοντο ὄλην τὴν Σιέρραν Νεβάδαν;

Ὁ Κασκαμπέλ ἤρχισε νάνησυχῆ καὶ νὰ σκέπτεται, μεθ' ὄλην τὴν νύκτα τὸ κλίμα θὰ ἦτο ἀκόμη δριμύτερον. Οὐδὲν φοβερώτερον τῶ ὄντι τῶν ραγδαιοτάτων ἐκείνων βροχῶν, τῶν δεινῶν χιονοστροβίλων, τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀγρίων καταγίθων τοῦ ἔθους.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 27 ἔφθασαν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ στενοῦ τῆς Σενόρας. Αἱ κοιλάδες, τὰς ὁποίας εἶχον διέλθῃ ἕως τῶρα, δὲν παρουσίασαν ἢ ἀσημάντους ἀνωμαλίας, ὁ δὲ Βερμούτ καὶ ὁ Μονομάχος ἔσυραν τὴν ἀμαξάν σχετικῶς ἄνευ πολλοῦ κόπου.

βοηθεῖα ὀλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ. Ἐστάθμευσαν λοιπὸν ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην, διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἦτο ἀνάγκη ἐπικουρίας. Εὐτυχῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐρημον. Τῆδε κακεῖσε, διὰ μέσου τῶν δένδρων ἔλαμπον φῶτα, ἐκεῖ δὲ πλησίον ὑψοῦτο καὶ μία ἀρκετὰ μεγάλη ἀγροτική ἔπαυσις.

Τοῦτο ἐσκέπτετο ὁ οἰκογενειάρχης, ὅταν ἐπλησίασαν τὴν ἀμαξάν του ἰνδοίτινες, ἐκ τῶν περίξ οἰκούντων. Παρ' αὐτῶν ἐζήτησε τὴν πρώτην βοήθειαν ὁ Κασκαμπέλ, καὶ εἶδε μ' εὐχαριστήσιν του ὅτι οἱ Ἰνδοὶ ἐκείνοι συγκατετέθησαν προθύμως νὰ παράσχωσι νυκτὰ τρόφιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ χόρτον εἰς τὰ ζῶα, ἀντὶ μικρῶς ἀποζημιώσεως.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν ἐγένετο λόγος περὶ γυμνασίων. Ὅλοι ἦσαν ἐξηγνημένοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ἀφ' οὗ μέγα μέρος τοῦ δρόμου ἠναγκάσθησαν νὰ το κάμουν πεζῆ, διὰ νὰνακουφίσουν ὀλίγον τοὺς ἵππους. Ὁ Κασκαμπέλ λοιπὸν ἐχόρηγῆσεν ἄδειαν ἀναπαύσεως, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ παραταθῇ καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς διὰ τῆς Σιέρρας πορείας.

Ἀφ' οὗ ὁ Κασκαμπέλ ἐπεστάτησεν εἰς τὰ τῆς σταθμεύσεως, ἀνέθεσε τὴν φύλαξιν τῆς κινήτης οἰκίας εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του καὶ παραλαβὼν τὸν Μακρολέλεκαν διηθύθη πρὸς τὴν ἔπαυλιν, τῆς ὁποίας ἐκάπνιζαν διὰ μέσου τῶν δένδρων αἱ κληνοδόχοι.

Ἐκεῖ κατόκει Καλιφόρνης τις μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὁ ὁποῖος ὑπεσχέθη εἰς τὸν Κασκαμπέλ νὰ τῷ δώσῃ ὑπ' ἐνοίκιον τρεῖς ἵππους καὶ δύο ὀδηγούς. Οὗτοι θὰ ὠδήγουν τὴν τροχοφόρον οἰκίαν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἀρχίζουσι αἱ κατωφέρειαι, αἱ πρὸς τ' ἀνατολικά ἐκεῖθεν δὲ θὰ ἐπανήρχοντο μετὰ τοὺς ἵππους των. Μόνον ὅτι τοῦτο θὰ ἐστοίχιζεν ἀκριβὰ.

Ὁ Κασκαμπέλ, ὡς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ οἰκονομῇ τὰ χρήματά του, ἐσυζήτησεν ἀκριβὰ τὴν ζητούμενην τιμὴν, ἕως οὗ κατώρθωσε νὰ τὴν καταβάσῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε τὸσον καλά, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν, εἰδείπνησε φαιδρότατα μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐκοιμήθη.

Τὴν πρωΐαν ἐνωρίς διέταξε νὰ ζεύξουν καὶ ἡ διάβασις τῶν στενῶν ἤρχισεν ὑπὸ αἰθέρου οὐρανοῦ. Οἱ τρεῖς ἵπποι τοῦ Καλλιφορνίου ἦσαν ἰσχυρὰ ζῶα καὶ ἔσυραν τὴν ἀμαξάν ἄνευ κόπου. Ἄλλ' ἄρα γε καὶ οἱ ὀδηγοὶ ἦσαν καλοὶ καὶ πιστοὶ ἄνθρωποι καὶ ἠδύνατό τις νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτῶν; Ἰδοὺ τί ἀνησύχει τῶρα τὸν Κασκαμπέλ.

Ἰσχυροὶ, εὐσωμοὶ ἄνδρες καὶ οἱ δύο ἦσαν μιγάδες, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἰνδοὶ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ Ἀγγλοὶ. Ὡ καὶ νὰ το ἤξευρεν ὁ Κασκαμπέλ... Πόσον γρηγορὰ θὰ τοὺς ἀπέπεμπε!

Ἡ ὄψις των δὲν ἐνέπνεε πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Κορνηλίαν. Ὁ Γιάννης συνεμερίζετο τῆς μητρὸς του τὴν γνώμην, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης καὶ γνώμη τοῦ Μακρολέλεκα. Ὁ Κασκαμπέλ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔπρεπε σὲ καλὰ χέρια. Ἀλλὰ τέλος πάντων! Δύο ἄνθρωποι δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ τα βάλουν μετὰ τοσούτους ἐκεῖ μέσα!

Ἄλλας κινδυνώδεις συναντήσεις εἰς τὴν Σιέρραν δὲν ἐφοβοῦντο. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἀσφαλεῖς. Παρῆλθεν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν οἱ καλλιφόροι μεταλλευταὶ ἐπάλατον πρὸς τοὺς κακοποιούς, τοὺς συρρέοντας ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς διὰ νὰ φονεύουν, νὰ κλέπτουν καὶ νὰρπάζουν. Ὁ λύντσειος νόμος(*) τοὺς ἐσωφρόνισεν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Κασκαμπέλ, ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὰ μέτρα του.

Οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους εἶχον παραλάβῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν, ἦσαν λίαν ἐπιδέξιοι καρραγιεῖς. Ὅθεν ἡ ἡμέρα διήλθεν ἄνευ ἀπευκαίτων καὶ προπαντὶ ἐπὶ τούτῳ ἐχαίροντο. Ἦρκει νὰ θραυσθῇ τροχὸς τις ἢ ἄξων, διὰ νὰ περιέλθωσιν οἱ κάτοικοι τῆς τροχοφόρου οἰκίας, μακρὰν πάσης κατοικίας καὶ ἄνευ μέσου νὰ ἐπανορθώσουν τὴν βλάβην, εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀμηχανίαν.

Ἀγρία ἦτο τῆς στενῆς διόδου ἡ ὄψις. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ πίτεται μελαναί, ἀνὰ πάσης ἄλλης βλαστήσεως, καὶ πόα ἀραιὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πελώριαι σωρεῖαι βράχων ἐπολυπλασιαζόντων τοὺς ἐλιγμούς τῆς ὁδοῦ, μακρὰν δ' ἐφαίνετο ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ Κάστελ-Πήκ, ὑπερέχουσα πάσης ἄλλης κορυφῆς καὶ φθάνουσα μέχρι τῶν νεφῶν.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ἐν ᾧ διεχύνετο τὸ ἐσπερινὸν σκότος, ἔπρεπε νὰ διέλθουν μίαν δύσκολον καμπήν. Ἡ κατωφέρεια ἦτο μεγάλη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ τοῦτο ἐδέησε νὰ ἐλαφρῶσιν ὀλίγον τὴν ἀμαξάν ἀπὸ τὸ φορτίον της καὶ νὰ θέσουν ὀπίσω πολλὰ τῶν πραγμάτων, τῶν τοποθετημένων εἰς τὸ ἐμπρόσθιον αὐτῶν διαμερίσμα.

Ὅλοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν καὶ μετ' ἐξαιρετικῶ ὄντως ζήλου οἱ δύο ὀδηγοί. Ὁ Κασκαμπέλ, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι, ἤρχισαν νὰ μεταβάλλουν ἰδέαν περὶ αὐτῶν. Ἄλλως τε, μετὰ δύο ἡμέρας ἀκόμη, ὁ ἀνήφορος ἐτελείωνε καὶ τὰ ἐπικουρικὰ ζῶα μετὰ τῶν

(*) Σ. Μ. — Κατὰ τὸν λύντσειον νόμον, ἐν ταῖς ἠνωμέναις Πολιτείαις οἱ πολῖται οἱ συλλαμβάνοντες ἐπ' αὐτοφθῶν τὸν ἐνοχον, δικάζουσιν αὐτὸν οἱ ἴδιοι καὶ ἐκτελοῦσιν αὐτοστιγμῆ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινήν.

ἀνθρώπων θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἀγροτικὴν ἔπαυλιν.

Ἀφ' οὗ εὐρέθη τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐστάθμευσον, ἐν ᾧ οἱ ὀδηγοὶ ἀπεξεύγγυσαν τοὺς ἵππους, ὁ Κασκαμπέλ, οἱ δύο τοῦ υἱοῦ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ὀπισθοχώρησαν κατὰ ἑκατοντάδα βημάτων καὶ ἔφεραν τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφήσῃ ἔξω.

Καλὸν δεῖπνον ἐτερμάτισε τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ κατόπιν ἀνεπαύθησαν. Ὁ Κασκαμπέλ παρεχώρησε θέσιν διὰ τοὺς ὀδηγούς εἰς ἓν τῶν διαμερισμάτων τῆς ἀμαξῆς ἄλλ' ἐκεῖνοι ἠρνήθησαν βεβαιώσαντες ὅτι θὰ ἐκοιμῶντο κάλλιστα ὑπὸ τὰ δένδρα, σκεπασμένοι μετὰ τὰ βαρέα των σκεπάσματα καὶ φυλάσσοντας οὕτω καλλίτερον τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου των.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὄλοι ἐκοιμῶντο. Τὴν ἐπομένην, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἠγέρθησαν, ὁ δὲ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Μακρολέλεκας, πρῶτοι ἐξεληθόντες ἐκ τῆς ἀμαξῆς, διηθύθησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχον βάλῃ τὴν προτεραίαν τὸν Βέρμουτ καὶ τὸν Μονομάχον.

Καὶ οἱ δύο εὐρίσκοντο ἐκεῖ ἄλλ' οἱ τρεῖς ξένοι ἵπποι εἶχον ἐξαφανισθῆ.

Νομίζοντας ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκοντο μακρὰν, ἔτρεξαν νὰ διατάξουν τοὺς ὀδηγούς νὰ τοὺς φθάσουν.

Ἄλλ' οὔτε οἱ ὀδηγοὶ δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Τί ἔγιναν ἄρα γε;

— Θὰ κνηγοῦν τὰ ἄλογα των, χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ἐἰ ὦσι!... ἀνέκραξεν ὁ Μακρολέλεκας διὰ φωνῆς ὀξείας, ἀκουσθεῖσης εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Νεῖα διάτορος κραυγὴ ἐκ μέρους τοῦ Κασκαμπέλ καὶ τοῦ Γιάννη, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν.

Καὶ πάλιν οὐδεμία ἀπάντησις.

— Εἶδατε ποῦ δὲν μας ἐγέλασαν τὰ μούτρα των; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Γιατί ἄρα γε νὰ φύγουν καὶ νὰ μας ἀφήσουν; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Κάτι θὰ ἔκκιμαν, εἶνε ἀδύνατον!

— Τί;

— Τί!... Στάσου.. Τῶρα θὰ ἰδοῦμεν! Καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Μακρολέλεκα, ὁ Κασκαμπέλ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν «Εὐδρόμον Οἰκίαν».

Ἀνῆλθεν, ὠθῆσε τὴν θύραν, διέσχισε τὰ διαμερίσματα, ὠρμησεν εἰς τὸν κοῖτῶνά του καὶ ἐξῆλθε πάλιν, εἰς διάστημα ὀλίγων στιγμῶν.

— Μᾶς ἐκλεψαν! ἀνέκραξε.

— Τὸ χρηματοκιβώτιον! εἶπεν ἡ Κορνηλία.

— Ναι, μᾶς το ἐκλεψαν, τὰ σκυλιά! (*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ Κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

ΓΕΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Ἔστρεψε κάποιος γεωργὸς τὰ δίκτυα σὲ χωράφι ξανθὸ δὴν τὸ χρυσάφι, καὶ μετὰ χαρὰ του ἐπίασε τὰ χόρταγα γεράνια, ποῦ ἔτραγαν τὰ στάχυα του πετώντας ἔστα οὐράνια. Τὴν ὥρ' αὐτὴ ἐκάθισε ἔστα δίκτυ ἓνα λελέκι κ' ἐπιάσθη τὰ στυλλόγιστο — αὐτὸ που τὸ τουφέκι πολλαὲς φορὲς ἀστόχησε — καὶ κλαίοντας ἔστα γεωργό :

«Γεράνι, λέει, δὲν εἶμ' ἐγώ. Εἶμαι λελέκι, χρῆσιμο πουλι! τὰ φεῖδια πνίγω καὶ μόνο γιὰ τὰ ἐρπετὰ πλατὺ τὸ στόμ' ἀνοίγω!» Κι' ὁ γεωργὸς ἔστα χέρια του τὸν λελέκα κρατώντας ἔτσι τοῦ λέει γελώντας :

«Δὲν ξέρω τεῖσαι καὶ τί λες μετὰ τὴν ἔρηφάνειαν. ἀφοῦ ἔστα δίκτυ ἐπιάσθηκες μαζί μετὰ τὰ γεράνια, θὰ εἰπῆ πως εἶσαι σύντροφος, κλέφτης καὶ οὐ πως εἶσαι, καὶ πρέπει μετὰ τὰ κλέφτικα πουλιὰ νὰ τιμωρῶσαι!»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Δίσωπου] I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Κι' ἂν μου κτίστε καὶ παλάτια καὶ μου πῖπτε: «κάτ' ἔδω», δὲν γυρνῶ τὰ δύο μου μάτια μιὰ στιγμὸν νὰ τα ἰδῶ.

Κι' ἂν μου στίψτε κ' ἓνα θρόνον μετὰ χρυσάφι καπνιστό, μηδ' αὐτόν, σὰς βεβαιῶνω, δὲν θέ νὰ τον λιμπιστῶ.

Καθενοῦ πουλιού τ' ἀρέσει μόνο ἡ ἴδια του φωλιά — Μένα μοναχὰ μιὰ θέσι: Τῆς μαμάς μου ἢ ἀγκαλιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΚΑΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ

Κατόικον ἀμφοτέροι εἰς τὸν ἴδιον σταῦλον. Ἄλλὰ τί σταῦλον! Ὅχι ἀπὸ τοὺς ἀνέτους καὶ φωτεινοὺς ἐκείνους τῶν τα ἐκθέτων μετὰ πολλὸ πνεῦμα καὶ μετὰ πολλὴν κωμικὴν χάριν. Ἄν τὸ ἀγοράκι τῆς κυρίας ἔκαμνε καμμίαν ἀταξίαν, ἂν τὸ κοριτσάκι τῆς κυρίας ἔκαμνε κανένα πείσμα, ὁ Πιστὸς τα διηγείτο ὅλα εἰς τὸν φίλον του καὶ μετὰ τὸν τρόπον ποῦ τα παρίστανε, ἐγέλων καὶ οἱ δύο εἰς βάρος τῶν μικρῶν των κυρίων...

Τὸ καλὸ πού σας θέλω, παιδιά μου, νὰ μὴ ἐμπιστεύεσθε πολὺ τὰ σκυλιάκια σας καὶ νὰ μὴ κάμνετε τίποτε καλὸν ὅταν εἴνε παρόντα... καὶ ἀκόμη ὅταν εἴνε ἀπόντα, διότι ποῖος εἰξεύρει μήπως ὁ ποντικός που τρέχει, ἢ γάτα πού τον κυνηγᾷ, ἢ μυτὰ που βομβεῖ καὶ ἢ πεταλούδα που περῶν, μήπως πηγαίνουν — καὶ αὐτὰ ἐπίσης — νὰ το διηγηθοῦν εἰς ἄλλους!

**

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αγαπητοί μου,

Όσοι έχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ζήτε εἰς τὰς Ἀθήνας, παρέστητε κατ' αὐτὰς εἰς ἐκτάκτως μεγαλοπρεπὲς καισπάνιον θεάμα: εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ Μητροπολίτου.

Διὰ σὰς πᾶσα περιγραφὴ θὰ ἦτο περιττὴ ἄλλα καὶ οἱ μακρὰν ζῶντες εὐκόλως φαντάζονται τὴν εἰμπορεῖ νὰ προκύψῃ ὅταν μίαν ὀλόκληρον πρωτεύουσα συγκεντρώνεται περὶ τὸ φέρετρον τοῦ Ἀρχηγοῦ

† Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηῶν Γερμανὸς

τῆς Ἐκκλησίας, προσώπου ἱεροῦ, τὸ ὁποῖον ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἐσέβοντο καὶ ἠγάπων, ὄχι μόνον διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἀξίωμα, ἀλλὰ προπάντων διὰ τὰς χριστιανικὰς του ἀρετὰς. Ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ ἐπαίτου, ἀπὸ τοῦ Παλατίου μέχρι τῆς καλύβης, παντοῦ πένθος, παντοῦ δάκρυα, παντοῦ λύπη εἰλικρινής. Χιλιάδες ἀνθρώπων μετέβησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ ἠσπάσθησαν εὐλαβῶς τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου νεκροῦ· χιλιάδες ἀνθρώπων προέπεμψαν αὐτὸν μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας ὅλος ὁ στρατὸς συνέρρευσε διὰ νὰ ποδώσῃ τὰς ἐπισημοὺς τιμὰς· οἱ στέφανοι, οἱ ὁποῖοι κατετέθησαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἐφέροντο εἰς διπλὴν ἀτελεύτητον σειρὰν καὶ ὅ,τι ἐπίσημον ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει ἡ πρωτεύουσα ἡμᾶς, παρηκολούθει ἐν συγκινήσει καὶ τάξει τὴν μεγαλοπρεπῆ πομπήν, τὴν λαμπρὰν, τὴν πολὺχρωμον, τὴν ἀαστραπτοῦσαν, ἡ ὁποία ὀλόκληρος ἀπετέλει

ὡς μίαν αἰγλήν δόξης περὶ τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ νεκροῦ.

Καὶ ὅμως ποῖος θὰ το πιστεύσῃ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐδοξάσθη τόσον, ὁ ὁποῖος ἐκάθηθεν εἰς θρόνον καὶ ἐφόρεσε στέμμα, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου τὴν χεῖρα ἠσπάσθησαν Ἀυτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς, καὶ τοῦ ὁποῖου ἐλάμπρυνε τὴν κηδεῖαν μίαν ὀλόκληρος βασιλικὴ οἰκογένεια—ἦτο μίαν φορὰν ἐν παιδίον πτωχόν, ἔρημον καὶ ἐγκατελελειμμένον! Ὑἱὸς ναύτου πτωχοῦ, ἐγεννήθη εἰς μικρὸν χωρίον τῆς Κεφαλληνίας, ἦτο δὲ ἑπτὰ ἢ

ὄκτω ἐτῶν, ὅταν ἔλασε τὸν πατέρα του. Ποῖος τότε, βλέπων τὸ ἄπορον, τὸ σχεδὸν ρακένδυτον ἐκεῖνο ὄρφανόν, θὰ ἐσκέπτετο ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἀνήρχετο τόσον ὑψηλὰ, ποῖα μάγισσα θὰ ἐτόλμα νὰ τῷ προφητεύσῃ τοιοῦτον ἐνδοξὸν μέλλον! Ἀλλ' ὁ μικρὸς ὄρφανὸς δὲν ἦτο φύσις κοινή. Ἄν ἐστέρειτο πλοῦτου καὶ ἀναπαύσεων καὶ βελώνων καὶ προστατῶν, εἶχεν ὅμως δύο μεγάλα προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀνεπλήρουν ὅλην τῆς τύχης τὴν δυσμένειαν: εἶχεν εὐφροσύνην καὶ θέλησιν. Δι' αὐτῶν καὶ μόνων ἐπρόκοψεν ὁ Γερμανὸς Καλλιγᾶς καὶ βαθμύθρον, ὀλονὲν ἐργαζόμενος, ὀλονὲν προαγόμενος, ὀλονὲν προκόπτων, ἠκολούθησε μέχρι τέλους τὸν λαμπρὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος τὸν ὠδήγησε πρὸς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον. Καὶ ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπαξίως καὶ τὸν ἐτίμησαν ὅσον ἐτιμήθη, ἀναδειχθεὶς, κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν, ὁ καλύτερος τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποῖους εἶδεν ἕως τῶρα ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

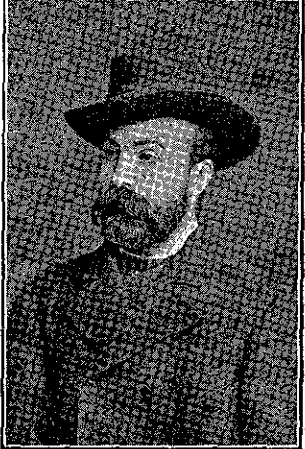
Ὅποια παρηγορία τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ Μητροπολίτου δι' ὅλα τὰ πτωχὰ παιδιά, τὰ στερούμενα καὶ κοπιάζοντα σήμερον διὰ νὰ γίνωσιν εἰς τὸ μέλλον κάτι! Θὰ ἴδουν ὅτι ἡ λαμπρὰ καταγωγὴ, ὁ πλοῦτος, τὰ ἄφθονα μέσα δὲν εἶνε πάντοτε τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια, δι' ὧν κατακτᾶται ἡ δόξα. Ὅχι! οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι δημιουργοῦνται μόνοι των, ἐκ τοῦ μηδενός· αὐτῶν δὲ πολλὰς ὅσον ἐνδοξὸς εἶνε ὁ τάφος, τῶσον ταπεινὴ ἡ κοιτίς καὶ ἄσχημος.

Ἄν θέλετε μάλιστα, ἠμπορῶ νὰ σας φέρω σήμερον καὶ ἐν ἄλλο, ἀκόμη λαμπρότερον παράδειγμα.

Ἄλλου εἶδους δόξα ὁ Γεώργιος Βιζυηνός. Εἶνε μίαν τῶν κορυφῶν, ἐν τῶν ἐνδοξοτέρων ὀνομάτων τῆς νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας. ἔχει γράψῃ θαυμάσια ποιήματα καὶ διηγήματα, τὰ ὁποῖα

θαναγνώσκει βέβαια καὶ σεῖς μετ' ἀπολαύσεως, ὅταν μεγαλώσετε. Καὶ αὐτὸς πάλιν ἐγεννήθη εἰς ἐν μικρὸν χωρίον τῆς Θράκης, εἰς τὴν Βιζύην, καὶ ἦτο αὐτὸς μετὰ τὰ ἴδια ἠθικὰ κεφάλαια τὰ ὁποῖα διέθετεν ὁ Καλλιγᾶς, μετὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ μετὰ τὴν θέλησιν, κατάρθωσε νὰ μάθῃ γράμματα πολλὰ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ λόγιος, ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς, ἐκ τῶν καλλιτέρων που ἔχομεν. Τὸ ὄνομά του θὰ ζῆσῃ ἀθάνατον καὶ τὰ ἔργα του θὰ ἀνεκρινώσκωνται καὶ θὰ θαυμάζωνται πάντοτε.

Τὸν γνωρίζετε καὶ σεῖς τὸν Βιζυηνόν. Ἠγάπα τὰ παιδιά καὶ ἔγραφε διὰ τὰ παιδιά. Ἀκόμη ἡ Διὰ π λ α σ ῖ ς σας δημοσιεύει ποιήματά του, ἐκ μίαν ἀνεκδότου ἐπι συλλογῆς. Ἀλλὰ τώρα πλέον ὁ Βιζυηνός δὲν γράφει... Βαρύ τον εὔρε δυστύχημα ἀπέθανε... τὸ λογικὸν του, φεῖ! καὶ ὁ δυστυχὴς ποιητὴς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶνε κλεισμένος εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Πόσον σὰς συγκινεῖ, εἶμαι βέβαιος, ἡ μεγάλη, ἡ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ τοῦ ποιητοῦ! Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ Βιζυηνός ἦτο πτωχός. Οἱ συγγενεῖς του ἐπωλοῦσαν τὰ βιβλία του καὶ τὰ ἀνέκδοτά του ἔργα διὰ νὰ πληρώσουν τὰ ἐξόδα τῆς συντηρήσεώς του εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Τώρα θὰ ἐκδώσουν μίαν συλλογὴν του ὑπὸ τὸν τίτλον Ὁ Φίλος τῶν Ἑλλήνων ο παίδων, διὰ τῆς ὁποίας ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν ὀλίγα χρήματα ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ. Τὸ βιβλίον αὐτὸ σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ, διότι περιέχει ἀποκλειστικῶς ποιήματα διὰ παιδιά. Ἡ ἀπόκρησις του, τὴν ὁποῖαν

Γεώργιος Μ. Βιζυηνός

σὰς συνιστῶ ἐκθύμως, μικροὶ μου φίλοι, ἐν ᾧ θὰ σας ὠφελήσῃ διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐξόχως καλλιτεχνικῶν ποιημάτων, ἐπίτηδες γραμμένων διὰ σὰς, θὰ σας παράσχῃ ἐξ ἄλλου τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνακουφίσετε τὰ δεινὰ καὶ νὰ γλυκάνετε ὀλίγον τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ποιητοῦ. Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ] (Συνέχεια· ἴδε σελ. 22)

Ἦτο δὲ ὁ Λίλυβελ αὐτὸς ἐν ἀραπάκι, μετὰ πρόσωπον μαῦρον καὶ στιλπνὸν ὡς ὑπόδημα καλοουσιασμένον, μετὰ ὀφθαλμοὺς οἱ ὁποῖοι ὠμοίχιζον μετὰ χονδρὰς σφαῖρας λευκάς, φερούσας εἰς τὸ μέσον ἀπὸ μίαν χάνδραν μελανήν, καὶ μετὰ ὀδόντας οἱ ὁποῖοι ἐλαμπούσαν ὡς νωπὰ καθαρισμένα ἀμύγδαλα... Τὰ σγουρά του μαλλιά ἐστέκοντο ὄρθια, ὡς ἂν ὁ μικρὸς εὕρισκετο διαρκῶς ἐν καταστάσει τρέμου καὶ φρίκης, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ ὑπερμεγέθους του στόματος, μετὰ τὰ ἐξωγυμμένα χεῖλη, ἐπλανᾶτο ἐν μειδιάματι ἠλίθιον. Παχὺς καὶ ὀλοστρόγγυλος εἶχε βραχίλια κνήμας συναστραμμένας καὶ πόδας μεγάλους. Ἐφόρει ἐν πανταλόνιον κοντὸν ἕως τὰ γόνατα, κουρελιᾶσμένον, καὶ ἐν ὑποκάμισον καταξέσχισμένον· τίποτε ἄλλο. Ἐν γένει ὠμοίχιζε μᾶλλον μετὰ σ κ ι α χ τ ρ ο ν παρά μετὰ πλάσμα ἀνθρώπινον.

Ἰδὲς ἐκεῖ χάλια! ἀνέκραξεν ἡ Κελίνα μετὰ θυμὸν. Τὸ πρῶτον βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, καὶ ἰδὲς πῶς ἔγινε τώρα! Ποῖος ἔξερει τοῦ πῆγος καὶ κυλίστηκε! Ἐλα δὲ, ἔλα δὲ, παληόπαιδο, νὰ σε διορθώσω ἐγὼ! Καὶ τοῦτο λέγουσα, ὕψωσε τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς, ἀλλ' ὁ μικρὸς μαῦρος ἀπέφυγεν ἐπιδειξίως τὸ κτύπημα, καὶ, χωρὶς νὰ δίδῃ πολλὴν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του, ἐπροχώρησε μέχρι τῆς στήλης, εἰς τὸ ὑπόδαθρον τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ Φίλιππος, γελῶν ὀλονὲν ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ Λίλυβελ, μετ' ὄλον τὸν θυμὸν τῆς Κελίνας.

Νὰ χαθῆς, βρωμόπαιδο! ἀνέκραξεν ἐκεῖνη ἐξω φρενῶν. Δὲν με φοβᾶσαι, ἔ; Τί γυρεύεις ἐδῶ; Τώρα νὰ ἰδῆς!

Καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ Λίλυβελ μετὰ τὴν παραφορὰν ὅστε τὸ πτερόν της ἐξεσφενδονίσθη μακρὰν, ἐν ᾧ ὀλίγον εἰλεψε νὰ ἀναποδογυρισθῇ ἡ Δέα, ἡ ὁποία ἀνεπήδησεν ἐντρομος ἐρωτῶσα τί συμβαίνει. Ὁ Χόμος ἠνωρθῶθη ἐπίσης καὶ ὠσφράνθη τὸν ἀέρα· ἀλλ' ἂφ' οὐ εἶπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε σκουδαῖος λόγος νάνησυχῆς, ἐστράφη δις ἢ τρίς περὶ τὴν οὐρανὸν του καὶ ἐχάθη πάλιν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον του. Ἦτο συνειθισμένους εἰς τοιαύτας σκηνὰς μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ.

Ἐλα δὲ γρηγόρα, παληόπαιδο, ἐξηκολούθει ἡ μιγάς, ἔλα δὲ νὰ μου πῆς τί ἔκανες τὸ πανέρι πού σου ἔδωκα τὸ πρῶτον. Κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν στήλην,

ὁ Λίλυβελ δὲν ἀπῆντα τίποτε. Ἡ μήτηρ του προσπαθοῦσα νὰ τον συλλάβῃ, ὤθησε τὴν τράπεζαν ἥτις ἐκλονίσθη τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὀλίγον εἰλεψε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ὁ Κουασιμόδος, νὰ σπᾶσῃ καὶ νὰ κυλισθοῦν εἰς τὴν σκόνην τοῦ δρόμου ὅλα τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ γλυκύσματα. Μερικὰ μάλιστα ἔπεσαν.

Ὁ Λίλυβελ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κατανικήσῃ τὸν πειρασμόν, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπροξένει ἡ θεὰ τῶν γλυκυμάτων, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του. Ἄλλ' ὄ τῆς δυστυχίας! Ἐνῶ ἐζήτηε νὰ κλέψῃ τίποτε, ἡ Κελίνα τὸν ἤρπασεν ἀπὸ μίαν λωρίδα τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ἠτοιμάσθη «νὰ τον διορθώσῃ.»

Βλέπων ὅτι δὲν ἦτο τρόπος νὰ διαφύγῃ, ὁ Λίλυβελ ἐσκέφθη νὰ ἐφαρμώσῃ ἄλλην τακτικὴν. Εἰς τὴν κωμικὴν τὴν μορφήν προσέδωκεν, ὅσον ἠδύνατο, τὴν ἐκφρασὴν τῆς ἀθωότητος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἔκαμε τίποτε κακόν, ὅτι μόνον εἶχε παίξῃ ὀλίγον ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ἀκροποταμίαν, ὅπου μάλιστα ὀλίγον εἰλεψε καὶ νὰ πινηγῇ.

Καὶ τὸ πανέρι; Τί μού το ἔκαμες τὸ πανέρι, κατέργαρε; ἔκραξεν ἡ Κελίνα σείουσα τὸ παιδίον τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ὠμοίχιζε μετὰ δέμα κουρελιῶν σειομένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

Χάθηκε ἔστὸ ποτάμι, ἐφέλλισεν ὁ Λίλυβελ, γουρλόνων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μυκτριζὼν ἠχηρῶς.

Χάθηκε ἔστὸ ποτάμι; ἐπανελάθεν ἀργὰ ἡ Κελίνα· εἶσαι βέβαιος; Σεῦ βρεῖς, ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδιά που λένε ψέμματα, καὶ ἂν δὲν μου λὲς ἀλήθεια, θὰ σε κάμω νὰ γνωρισθῆς καλὰ μετὰ αὐτῇ τῇ βέργᾳ, τὸ βράδυ πού θὰ σου βγάλω τὸ πανταλόνι.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, μάνα! εἶπεν ὁ Λίλυβελ· τὸ ἔχασα ἔστὸ ποτάμι.

Καὶ πῶς το ἔχασες ἔστὸ ποτάμι; Ἦθελα πολὺ νὰ μάθω, εἶπεν ἡ Κελίνα καὶ τοῦ ἀστράψε συγχρόνως μιά, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε νέαν ἐκρηξίν κραυγῶν καὶ κλαυθμῶν ἐκ μέρους τοῦ Λίλυβελ, ἐν ᾧ νέφος ἀτμίδων ὕδατος ἀνεδίδετο ἐκ τῶν ὕψων ἐνδύμάτων τοῦ παιδὸς ὑπὸ τὴν εὐρωστον χεῖρα τῆς μιγάδος.

Νὰ πῶς ἔγινε! εἶπε δειλῶς καὶ τρέμων ὁ Λίλυβελ. Ἦμουν ἐκεῖ πέρα, ἐπάνω ἔστὸ σανίδι που ἔχει ἔστην ἄκρην ἓνα μεγάλο τροχὸ, γιὰ νὰ κατεβάζουν τὰ κάρβουνα ἔστὸ πλοῖο... καὶ λοιπὸν ἐκρατοῦσα τὸ πανέρι μου... καὶ λοιπὸν ἐφώναξα «πάρτε ὠραία γλυκύσματα!» ... καὶ λοιπὸν ἓνα κακὸ παιδί ἐρχεται ἔξαφνὰ καὶ με σκουντᾷ... καὶ λοιπὸν πέφτω μέσα ἔστὸ ποτάμι... καὶ λοιπὸν θὰ ἐπινοήσω (ἔδῶ ὁ Λίλυβελ ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα) ἂν ὁ ἄνθρωπος που γυρνᾷ τὸν τροχὸν δὲν μάρπαζε, θὰ ἐπινοήσω χωρὶς ἄλλο.

Μοῦ λὲς ἀρὰ γὰρ τὴν ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ Κελίνα, ἐλαττόνουσα ὀλί-

«Ὁ Λίλυβελ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του» (Σελ. 29 σελ. 6')

γον τὸ σφίξιμον τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσα νὰ το κρατῇ.

Ναί, μάνα, σοῦ λὲω τὴν ἀλήθεια! διεβεβαίωσεν ὁ Λίλυβελ μετὰ κωμικῶτατον μορφασμόν.

Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' ὅσα μου λὲς, εἶπεν ἡ Κελίνα, ἀφ' οὐ ἐζήτησας προσεκτικῶς τὸ παιδίον. Καὶ τὸ πανέρι νὰ σου ἔπεσε ἔστὸ ποτάμι, στοιχηματίζω πῶς δὲν θὰ εἶχε μεγάλα πράγματα μέσα. Θὰ τα ἔφαγες ὅλα, παληόπαιδο! Ναί, ναί, σὲ ξέρω ἐγὼ ἐμένα! Ἀπόψε θὰ σε διορθώσω μετὰ τῇ βέργᾳ. Τώρα πήγαινε νὰ καθῆσῃς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι μετὰ τὸ Χόμο που εἶνε πολὺ καλλίτερός σου

Καὶ μετὰ νέον ράπισμα, τὸ ὁποῖον περισσότερο κρότον ἔκαμε ἀφ' ὅσον πόνον ἐπροξένησεν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ἐξαπέστειλεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅπου ἐκεῖνο ἐξηπλώθη ἐν ὅλῃ τῇ ἀνάσει, μετὰ ὕψος μαρτυροῦν ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐκοιμᾶτο βαθέως,

τόσον ανησυχοῦν δι' ὅσα συνέβησαν πρὸς ὀλίγου, ὅσον καὶ τὸ ζῶον, τὸ σῶμα τοῦ ὁποίου τῷ ἐρησιμευένῳ προσέφευγον.

— Βλέπετε, κύριε Φίλιππε, εἶπεν ἡ Κελίνα, στρεφόμενη πλήρης ἀπελπισίας πρὸς τὸν μικρὸν τῆς φίλον, — βλέπετε ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω τὴν παραμικρὰν ἐμπιστοσύνην ἐς αὐτὸ τὸ παιδί ! Εἶμαι βεβαία ὅτι ἔφαγε καὶ τὰ φρούτα καὶ τὰ γλυκύσματα καὶ ὅ,τι του ἔδωκα γιὰ νὰ πωλήσῃ καὶ ὕστερα γιὰ διασκέδασιν ἔπεσε ἐπὶ τὸ ποτάμι, μαζὶ μὲ ἄλλους παστρικούς σάν κι' αὐτόν. Νά, τώρα πρέπει νὰ του ἀγοράσω ἄλλο πανέρι... Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ με καταστρέψῃ ! Παιδί που τῶχω, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Τὶ κρίμα νὰ χάσω τὰ δύο μου κοριτσάκια ! Τὶ καλά, τί φρόνιμά που ἦσαν ! Καλὰ το εἶπα κ' ἐγώ : Τὰ κοριτσάκια εἶνε καλά, τὰ γόρια δὲν ἀξίζουν τίποτα.

— Ἄ, Κελίνα ! Κ' ἐγὼ ἀγόρι εἶμαι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι κακός.

— Ὡ, βέβαια ἐσεῖς δὲν εἶσθε κακός. Ἀλλὰ μὴ βάζετε ! σεῖς δὲν εἶσθε μαῦρος σάν τὸν Λίλυβελ' τὰ ἄσπρα παιδιὰ εἶνε ἄλλο πράγμα.

— Γιὰ συλλογίσου όμως, Κελίνα, ἂν ἐπνίγεται ! Πόσον θὰ ἐλυπείσο !

— Ὁ Λίλυβελ νὰ πνιγῇ ! Μὴ φοβέται καὶ δὲν εἶνε κουτός. Τὸ μόνον που φοβοῦμαι εἶνε μήπως τὸν κρεμάσουν ἀργότερα, γιὰτι καλὸ δὲν βγαίνει ἀπ' αὐτόν... Ὁ Θεὸς το ξεύρει πόσα ἐτραβήξα γι' αὐτὸ τὸ παιδί καὶ πόσα θὰ τραβήξω ἀκόμη !

Ὀμιλοῦσα ὀλονέν ἡ Κελίνα, ἐτακτοποιεῖ τὰ τῆς τραπέζης, τῆς ὁποίας ἡ τάξις εἶχε πολὺ διασαλευθῆ καὶ ἐτοποθετεῖ καλῶς τὸν Κουασιμόδον, ἐλπίζουσα πάντοτε ὅτι θὰ παρουσιασθῆ κάποιος ἀγοραστής.

— Εἶμαι βεβαία, ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ξένος που περῶ καμμιά φορά ἀπ' ἐδῶ καὶ πάντα ἀγοράζει ἄνθη καὶ μύγδαλα, ἂν ἔβλεπε αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι, θὰ το ἤθελε. Εἶνε ζωγράφος καὶ κατοικεῖ εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὄρατο καὶ μεγάλῳ σπιτί, ἐδῶ ἀπὸ πίσω, εἰς τὴ γωνία τοῦ Βασιλικοῦ Δρόμου. Εἶνε πλούσιος, πολὺ πλούσιος...

Ἐκφρασις χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσώπου τῆς Δέας· ἐκάθησεν ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου πλησίον τῆς Κελίνας καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς τοὺς διαβάτας, ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος ἐξήταζεν ὄσους διήρχοντο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ. Καὶ οἱ δύο περιμένον ἐναγωνίως τὸν ἀγνωστον ἀγοραστήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Ὁ ξένος, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ἡ Κελίνα ὅτι ἦτο «πλούσιος, πολὺ πλούσιος» ἐσταμάτα τῷ ὄντι ἐνίστε πρὸς

τοῦ μαγαζίου τῆς, διὰ νὰγοράσῃ ὀλίγα φουτουκία ἢ ὀλίγα ἀμύγδαλα καβουρδιαμένα. Ὁσάκις ἤρχετο, ἐσπούδαζε, μὲ τὸ προσεκτικὸν ὄμμα τοῦ καλλιτέχνου, τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο πάντοτε μετὰ τῆς μιγάδος καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἠγόραζε τριαντάφυλλα καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸν Φίλιππον. Ἦτο, ὡς εἶπεν ἡ Κελίνα, ζωγράφος. Ὀνομάζετο Ἐδουάρδος Ἐνσορτ καὶ ἦτο ἀρκετὰ γνωστός ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὅπου διέμενε συνήθως. Ἡ Κελίνα δὲν ἤξευρε τίποτε θετικὸν περὶ τῆς παρουσίας του, ἀλλὰ τὸν ἐφαντάζετο πλούσιον, πρῶτον διότι δὲν ἦτο ἀπὸ τὴν Νέα Ὀρλεάνην, καὶ δεύτερον διότι σχεδὸν καθήμεραν ἠγόραζεν ἄνθη καί, κατ' αὐτὴν, διὰ νὰγοράσῃ κανεὶς ἄνθη ἔπρεπε νὰ εἶνε «πλούσιος, πολὺ πλούσιος».

Ὅταν ἐφάνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ μιγάς, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνιώδους προσδοκίας, ἐνόμισε κατ' ἀρχάς ὅτι θὰ παρήρχετο χωρὶς νὰ ζητήσῃ τίποτα. Ἀλλ' ἠπατάτο ὁ ξένος ἐσταμάτησεν ἔξωθεν καὶ κύψας ἐπὶ τοῦ κανίστρου τῶν ἀνθῶν τοῦ Φίλιππου, τὰ ὡσφράνθη ἐπὶ πολὺ μετ' ἠδονῆς.

— Τὶ εὐμορφὰ που εἶνε ! Πῶς μυρίζουν ! εἶπε.

Ἐξέλεξε τότε μερικὰ ἄνθη, ὀλονέν παρατηρῶν τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Δέαν, ἐνῶ τὰ δύο παιδιὰ ἐστέκοντο μὲ ὀφθαλμοὺς δλανοίκτους, προσηλωμένους ἐπάνω του. (Ἐπετα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΑΒΡΟΣ

ΤΟ ΜΠΑΛΟΝΙ

Ἀξέγνοιαστο πετᾶς, μπαλόνη, πρὸς τὴν οὐράνια μας πατριδα δίχως φτερά, δίχως τιμόνη, δίχως πανιά, δίχως πυξίδα.

Ποῦ πᾶς; Δὲν θὰ γυρίσῃς πάλι; Μὴν πᾶς νὰ ἰδῆς κανέν' ἀστέρη; Μὴ τούρανου ποθεῖς τὰ κάλλη που σπέρνει τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι;

Ἐστᾶστρα νὰ πᾶς νὰ τα γνωρίσῃς, — εἶνε ἕψιλά κ' ἐγὼ δὲν θάβανω — καὶ νὰ μου πῆς ὅταν γυρίσῃς ἔχω ἀδέλφια κ' ἐπάνω;

Κ' ἰδές, ἀπ' ὅλα πέρα-πέρα σὲ ποῖδ' θὰ βοῆς ἐκεῖ κρυμμένη τὴ μάνα μου τὴ λατρουμένη καὶ τὸν καλὸν μου τὸν πατέρα.

Κρῖμα ! βουδὸ πετᾶς, μπαλόνη, πρὸς τὴν οὐράνια μας πατριδα δίχως φτερά, δίχως τιμόνη, δίχως πανιά, δίχως πυξίδα !

ΦΑΚ

ΤΟ ΨΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ 12 ἐτῶν.

ΘΑΛΕΙΑ 15 ἐτῶν.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ.

ΣΩΤΗΡΗΣ, μικρὸς ὑπρέτης.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΘΑΛΕΙΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ, Η ΜΗΤΗΡ.

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ τραπέζιαν. Παράθυρον δεξιᾶ θύρα ἀριστερᾶ. Ἡ τραπέζια εἰς τὸ μέσον εἶνε ἐστρωμένη διὰ τὸ πρῶτον πρόγευμα. Ἡ Θάλεια καὶ ἡ μήτηρ τῆς εἶχον πῆλῃ ἤδη τὸ γάλα των, δταν εἰσέρχεται ὁ Πετράκης βραδέως καὶ ἀθύμως.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἐφυγε ὁ μπαμπᾶς ;

ΘΑΛΕΙΑ. — Οὐ, τώρα...

Η ΜΗΤΗΡ. — Γιὰτι ἄργησες ἔτσι, παιδί μου;... Ἐλα νὰ πιῆς τὸ γάλα σου.

Τὶ ὥρα λοιπὸν θὰ πᾶς ἐπὶ σχολεῖο ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — (Πλησιάζων καὶ καθήμενος παρὰ τὴν τραπέζαν.) Ἐχω καιρὸ ἀκόμη... σήμερον ἔχουμε μάθημα ἐπιένεα...

Ἄλλὰ δὲν θέλω γάλα.

Η ΜΗΤΗΡ. — Γιὰτι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἐτσι... δὲν ἔχω διὰθεσι.

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἄς μὴν ἔχῃς. Πιὲ το ἔτσι, γιὰ νὰ ζεσταθῇς. Πῶς θὰ ἐβῆς ἔξω χωρὶς νὰ πάρῃς τίποτα; Τὶ εἶνε αὐτά ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅχι, μητέρα, δὲν θέλω.

ΘΑΛΕΙΑ. — Οὐφ νάξια ! Ἐλα, ἔλα !

Η ΜΗΤΗΡ. — Θέλεις νὰ σου κάνω μιὰ τσοκολάτα ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅχι !

Η ΜΗΤΗΡ. — Θέλεις νὰ σου κτυπήσω ἓνα αὐγὸ ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Οὐτε !

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἄ ! στάσου. Θέλεις λιγάκι φρέσκο βούτυρο μὲ φρατζόλα ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅχι, σᾶς λέγω !

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀμὲ τί θέλεις λοιπόν ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Τίποτα ! Τίποτα !

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἀφῆτ' τον. Θάλεια !

Τὸν ἔπιασε πάλι τὸ πείσμα... (Ἐγειρομένη)

Νά, παιδί μου, ἐκεῖ εἶνε τὸ γάλα, ἐκεῖ εἶνε ὁ καφές, ἐκεῖ εἶνε ἡ ζάχαρη, ἐκεῖ εἶνε ἡ φρουγανιά σου. Ὅποτε σ' ἀρέσει, φάγε καὶ ζεσοκίτζε με ! (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΘΑΛΕΙΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἐλα τώρα, Πετράκη μου, νὰ σε χαρῶ. Ἀφῆσε τάσταία καὶ πάρε τὸ γάλα σου. Δὲν εἶδες που ἐσυγχύσθηκε ἡ μητέρα ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δὲν θέλω, σοῦ εἶπα... Δὲν μπορῶ νὰ φάγω.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μὰ γιὰτι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἐτσι... γιὰ 'κεινὸ που ξέρω ἐγώ.

ΘΑΛΕΙΑ. — Σ' ἐθύμωσε κανένας ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅχι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μήπως σ' ἐπεισμάτωσε ὁ Σωτήρης ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναι, μάλιστα ! Μὲ μέλει τώρα γιὰ τὸ Σωτήρη... !

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀλλὰ γιὰτι λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ φᾶς ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Γιὰτι δὲν μπορῶ. νὰ !

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναι ! μὰ γιὰτι δὲν μπορεῖς ; ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Αὐτὸ δὲν σοῦ το λέγω ! ΘΑΛΕΙΑ. — Ὅχι, θὰ μού το πῆς. ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δὲν σοῦ το λέγω ! ΘΑΛΕΙΑ. — (Τρυφερώς) Ἐλα, Πετράκη μου, ἐπὶ Θάλεια σου ;...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ὅτι δὲν θὰ πῆς τίποτε σὲ κανένα, σὲ κανέναν ;...

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναι.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Οὐτε 'στὴ μητέρα ;

ΘΑΛΕΙΑ. — Οὐτε !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Καλὰ, θὰ σοῦ πῶ.

ΘΑΛΕΙΑ. — Πιὲ μου λοιπόν.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἄχ ! μὰ πῶς νὰ σοῦ το πῶ... φοβοῦμαι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσῳ τρομερὸν πράγμα ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πολὺ, πολὺ τρομερὸν... Σκύψε δῶ καὶ ἄκουσε : (Μὲ μυστηριώδη φωνὴν εἰς τὸ ἀδελφί της.) Εἶμαι ἄρρωστος.

ΘΑΛΕΙΑ. — (Τρομάττουσα) Εἶσαι ἄρρωστος ! Καὶ τί ἔχεις ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, δὲν εἶμαι καλὰ, ξέρω καὶ ἐγώ... (Βήχει.)

ΘΑΛΕΙΑ. — Βήχεις !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Καὶ τώρα δὲν εἶνε τίποτε. Νάκουσε τὴ νύκτα πόσῳ ἔβηχα... δὲν ἔκλεισα μάτι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Γι' αὐτὸ εἶσαι καὶ ἔτσι ὡχρός.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναι ! εἶδες τί ὡχρός ποῦ εἶμαι ; (Κλαυθμηρῶς) Τὸ πρῶτ' ποῦ κύτταξα ἐτὸν καθρέπτη, μοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπα πεθαμένο.

ΘΑΛΕΙΑ. — (Ἐγειρομένη) Τὶ ἄλλο αἰσθάνεσαι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Γιὰ ποῦ ; Μήπως θὰ τὸ πῆς τῆς μαμᾶς ; (Βήχει περισσότερο)

ΘΑΛΕΙΑ. — (Καθ' ἑαυτήν) Ἄς τον ψυρέψω μὲ τρόπο. Αὐτὸς ποτὲ δὲν λέγει τίποτα, ἄμα εἶνε ἄρρωστος, γιὰτι φοβάται τὰ γιαιτρικά. (Πρὸς τὸν Πετράκην.) Ὅχι, μὴν ανησυχεῖς ! δὲν τὸ λέγω κανέναν, θὰ μοῦ πῆς ὅμως ὅ,τι ἔχεις... (Τὸν θασπεύει) ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες ἐς ὅλο μου τὸ σῶμα... καὶ κατὶ ἀνατριχίλες, σάν νὰ βλέπω φαντάσματα.

ΘΑΛΕΙΑ. — Τὶ ἄλλο ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, σάν βῆχω μοῦ πονεῖ ἐδῶ... (Δεικνύει τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν) νὰ, αὐτὸ τὸ κόκκαλο... νομίζω ὅτι εἶνε τὸ ἱερὸν ὀστοῦν...

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀφῆσε τὴν ἀνατομία τώρα... δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Τὶ ἄλλο αἰσθάνεσαι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Σάν καταπίνω μοῦ πονεῖ ὁ λαιμὸς μου.

ΘΑΛΕΙΑ. — (Μὲ τρέμον μεγαλότερον.) Ἀλήθεια ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναι ! καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ φάγω.

ΘΑΛΕΙΑ. — Δὲν ἔχεις ὄρεξι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δηλαδή... νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... ὄρεξι ἔχω... ἀλλὰ σάν εἶνε κανεὶς ἄρρωστος...

ΘΑΛΕΙΑ. — Καλὰ... καλὰ... Ἄλλο τίποτε ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Εἶσαι βέβαιος ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅπως με βλέπετε καὶ σὲ βλέπω.

ΘΑΛΕΙΑ. — (Φωνάζει τρέχουσα αἰφνίδιως πρὸς τὴν θύραν) Μητέρα !... Μητέρα !... ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὴ, Θάλεια μου, νὰ ζῆς ! Τὶ μοῦ ὑπεσχέθηκες ! Μὴ το λές ! Μὴ ! ΘΑΛΕΙΑ. — (Ἐξερχόμενη, χωρὶς νὰ δόσῃ πλεόν προσοχὴν εἰς τὸν Πετράκην.) Μητέρα !... Ὁ Πετράκης εἶνε ἄρρωστος ! Τρέξε !...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — (Ἐγειρομένη) Ναι ! ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελα ! Πιὲ τῆς το, ὅσο θέλῃς !... Ἀκού ; ἐκεῖ που θὰ πῆγαίνα σήμερα σχολεῖο, ἔτσι ἀμελέτητος !... Καὶ τί μοῦ κοστιάζει νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο γιὰ μιὰ μέρα ; Ὅθι φοβηθῶ τάχα τὰ γιαιτρικά ; Ἐννοια σου καὶ ὡς που νὰ τα παραγγείλουν καὶ νὰ τα φέρουν, ἐγὼ γίνομαι πάλι καλὰ... Μὰ θὰ μοῦ πῆς, γιὰτι δὲν ἐμελετοῦσες καλλίτερα χθὲς τὸ βράδυ ;... Καὶ τί σοῦ πταίω ἐγώ, κύριε, ἂν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος ; Τὰ ἄφησα ὅλα γιὰ τὴν τελευταία στιγμή καὶ σάν ἤλθε ὁ ὕπνος δὲν εἶχα κάμη οὔτε τὴν Ἐζήγησι. Ἀμὲ τὸ θέμα ; ἀμὲ τὰ προβλήματα ; ἀμὲ τὴ Γεωγραφία ; Χρὶ ! Δὲν βαρύνεσαι, Πετράκη ! Κάμε τὸν ἄρρωστο καὶ ἡσύχασε !... Σιωπὴ τώρα, ἔρχεται ἡ μητέρα... Ἐμπρός ! (Κάθεται καὶ βήχει)

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, μόνος

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — (Ἐγειρομένος) Ναι ! ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελα ! Πιὲ τῆς το, ὅσο θέλῃς !... Ἀκού ; ἐκεῖ που θὰ πῆγαίνα σήμερα σχολεῖο, ἔτσι ἀμελέτητος !... Καὶ τί μοῦ κοστιάζει νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο γιὰ μιὰ μέρα ; Ὅθι φοβηθῶ τάχα τὰ γιαιτρικά ; Ἐννοια σου καὶ ὡς που νὰ τα παραγγείλουν καὶ νὰ τα φέρουν, ἐγὼ γίνομαι πάλι καλὰ... Μὰ θὰ μοῦ πῆς, γιὰτι δὲν ἐμελετοῦσες καλλίτερα χθὲς τὸ βράδυ ;... Καὶ τί σοῦ πταίω ἐγώ, κύριε, ἂν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος ; Τὰ ἄφησα ὅλα γιὰ τὴν τελευταία στιγμή καὶ σάν ἤλθε ὁ ὕπνος δὲν εἶχα κάμη οὔτε τὴν Ἐζήγησι. Ἀμὲ τὸ θέμα ; ἀμὲ τὰ προβλήματα ; ἀμὲ τὴ Γεωγραφία ; Χρὶ ! Δὲν βαρύνεσαι, Πετράκη ! Κάμε τὸν ἄρρωστο καὶ ἡσύχασε !... Σιωπὴ τώρα, ἔρχεται ἡ μητέρα... Ἐμπρός ! (Κάθεται καὶ βήχει)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — (Ἐγειρομένη) Τὶ ἄλλο αἰσθάνεσαι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Γιὰ ποῦ ; Μήπως θὰ τὸ πῆς τῆς μαμᾶς ; (Βήχει περισσότερο)

ΘΑΛΕΙΑ. — (Καθ' ἑαυτήν) Ἄς τον ψυρέψω μὲ τρόπο. Αὐτὸς ποτὲ δὲν λέγει τίποτα, ἄμα εἶνε ἄρρωστος, γιὰτι φοβάται τὰ γιαιτρικά. (Πρὸς τὸν Πετράκην.) Ὅχι, μὴν ανησυχεῖς ! δὲν τὸ λέγω κανέναν, θὰ μοῦ πῆς ὅμως ὅ,τι ἔχεις... (Τὸν θασπεύει) ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες ἐς ὅλο μου τὸ σῶμα... καὶ κατὶ ἀνατριχίλες, σάν νὰ βλέπω φαντάσματα.

ΘΑΛΕΙΑ. — Τὶ ἄλλο ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, σάν βῆχω μοῦ πονεῖ ἐδῶ... (Δεικνύει τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν) νὰ, αὐτὸ τὸ κόκκαλο... νομίζω ὅτι εἶνε τὸ ἱερὸν ὀστοῦν...

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀφῆσε τὴν ἀνατομία τώρα... δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Τὶ ἄλλο αἰσθάνεσαι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Σάν καταπίνω μοῦ πονεῖ ὁ λαιμὸς μου.

ΘΑΛΕΙΑ. — (Μὲ τρέμον μεγαλότερον.) Ἀλήθεια ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναι ! καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ φάγω.

ΘΑΛΕΙΑ. — Δὲν ἔχεις ὄρεξι ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δηλαδή... νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια... ὄρεξι ἔχω... ἀλλὰ σάν εἶνε κανεὶς ἄρρωστος...

ΘΑΛΕΙΑ. — Καλὰ... καλὰ... Ἄλλο τίποτε ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Εἶσαι βέβαιος ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅπως με βλέπετε καὶ σὲ βλέπω.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, Η ΜΗΤΗΡ, ΘΑΛΕΙΑ.

Η ΜΗΤΗΡ. — (Εἰς ἄκρον τεταραγμένην.) Εἶσαι ἄρρωστος, Πετράκη μου ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅχι, μαμά, δὲν εἶμαι ! (Βήχει)

Η ΜΗΤΗΡ. — Βήχεις ὅμως !

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅλος ὁ κόσμος βήχει τώρα μὲ αὐτὸ τὸ κρύο.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μὴν τον ἀκούτε, μητέρα. Ἐμένα μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Σᾶς τα εἶπα... Φοβάται τὰ γιαιτρικά καὶ με παρακαλοῦσε νὰ μὴ σας πῶ τίποτα.

Η ΜΗΤΗΡ. — Δυστυχία μου ! Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ μὴν πᾶτε ἐπὶ τὴν θεία σας χθὲς μὲ τέτοιον καιρὸ. Βλέπετε νὰ μὴ με ἀκούτε ; Τὶ καὶ τώρα ; (Τὸν πλησιάζει καὶ φαίνει τὸν σφυγμὸν του.)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὰ δὲν ἔ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Μπέμπης παρατήρησεν ότι οσάκις λέγει :

— Δέν μ' άρρσει αυτό τό φαγητό τόν άναγκάζου νά τό φάγω. Άπερίσσει λοιπόν νάλλάξη ταχυκίνη.

— Αυτό μ' άρρσει πολύ, λέγει άπωθών τό πιτόν του, άλλά δέν τό θέλω.

— Άφού σ' άρρσει, κύριε, τώ λέγει ή μαμά, πρέπει νά τό φάγης.

— Τότε λοιπόν, άναγκάζει ή πελπίς ο Μπέμπης, τί πρέπει νά λέω όταν δέν θέλω κάτι τι ;

— Έστάλη υπό τής Άντιόχης Θεορίδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ο κ. Ιωάννης Κ. Γαλάτης άγγέλλει τήν έκδοσιν συλλογής παιδικών ποιημάτων του Γεωργίου Βιζυηνού, υπό τόν τίτλον ο Φίλοσ ος τ ω ν Έ λ λ η ν ο π α ι δ ω ν.

Αί Κυρίαί και τής Ασιαπλάσεως. — Έπειδή μερικά τών φίλων μου μ' έρωτοῦν άν έχουσι τό δικαίωμα νά λάβουσι μέρος εις τόν διαγωνισμόν τών Κυριακάδων, δηλώ άπαξ διά παντός ότι δύνανται νά λάβουσι μέρος εις αυτόν πάντες οι συνδρομηταί μου και αι συνδρομητριά, και όχι μόνον αυτοί, αλλά και οι αδελφοί των ή αι αδελφαί των, άρκει έκαστος νά άπαντήσῃ εις τήν προαβαθείσαν έρώτησιν δι' ιδιαιτέρας επιστολής, χωριστά, γράφων τήν ιδίαν του γνώμην.

Πνευματικά ασκήσεις. Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 2 Μαρτίου. 51. Λεξιγράφος. Νήσος μεγάλη ήντε τό πρώτον, άντωνυμία τό δεύτερόν μου.

τατε Έσπερε. Όλοι οι φίλοι μου επιθυμώ νά μου γράψουσι τές έντυπώσεις των. Όταν μανθίνω ότι σ' άρρσει τό τίδε μυδιστόχημα, ή τό τάδε διήγημα, ή τό τάδε ποίημα, όχι μόνην θά ύπερπρασενώμαι, αλλά και θά φροντίσω πάντοτε νά δημοσιεύω του αυτού είδους ή του αυτού συγγραφέως έργα.

Όχι, Φοίβε Άπολλο, ή προτεραιότης δέν έχει καμμίαν σημασίαν εις τόν διαγωνισμόν. Όλοι όσοι στείλουσι λύσεις ή άπαντήσεις εντός τής προθεσμίας λαμβάνονται ισάκις ύπ' όφει. Σέ άσπάζομαι καθώς και τόν Παχόν Τσίρον και τήν Έυτροχή Θρητήν.

Ό, σέ πιστεύω χωρίς όρκον, τρυφερόν μου Άνθος του Μαίτου (νύ τό ψευδώνυμόν σου) ότι άμν έλαδες τό φυλλάδιόν μου έτρεχες και έπηδούσες και από τήν πολλήν σου χαράν δέν ήδύνασο νά σχίσῃς τό περιέκλυμμα και νύ τό άναγνώσῃς.

Ημην βεβαία, Άρχινάυαρχε Θεμιστοκλή, ότι οι φίλοι μου άνυπομονούν νά ίδουσι τήν έκδόσιν μου. Η ύπόσχεςίς μου έπικράτεσε άληθή ένθουσιασμόν. Δέν άμφιβάλλω ότι και σύ και ή Όραία Άεθροδόμη θά στείλετε τόν άντιπροσωπών σας εις τό Γραφεϊόν μου έγκαίρως, διά νά παρευθεήτε εις τήν πρώτην μου Κυριακήν.

ΑΥΣΕΙΣ. 930. Έσγάρα (ές, χαρά). — 931. Γέρον, Νέρον. — 932—934. 1, Η Βενετία. 2 ο Κικέρων. 3, ο Ρούβενς. — 935. ΓΑΜΟΣ. — 936. Κ Ε ΚΟΝΟΨ ΓΔΟΡ ΖΗΝΟΝ Ρ Μ ΣΙ ΜΟΝ ΟΡΓΗ ΑΡΙΟΝ Σ Σ

937—938. 1, Χήν. 2, Κόκκυξ. — 939—942. Η άνταλλαγή γίνεται διά του γράμματος υ, αι δε σχηματιζόμενα λέξεις ήντε : ταύρος, ρυάε, ύαινα, Σύρος. — 943. Γονέας αιδού (γέρον, σούδες, νέος, έρωτώ, άγάπη, σωτηρία, άτυχία, ύιον, δίδω, όμοιάζω, ύψηλός).

κάποια λάμψις θά χαθή και ποῦλι θά πεταχθῇ. Έστάλη υπό Έκτορος Σ. Δεσούλα. 55. Λημώδες αίνεγμα. Τάντερα βαρπακερά, σιδερένια τά πλευρά.

Ό Έσνοφών, ο Λάμαχος, ο Κλέων και ο Νέρον, μ' αυτούς και ο Έρόδοτος προσέρχεται προσφώνως πάσαν συνδρομήν, και παρευθείς προήκοιτάτη άνασσα με πλουτη και με κάλλει.

Κλιμακωτόν. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων ούτως ώστε εις μέν τό άριστερόν σκέλος νάναγινώσκαται τό όνομα πόλεως τής Ελλάδος, εις δε τό δεξιόν τό όνομα ίσθμού, εις τήν κατωτάτην βαθμίδα σύνδεσμος, εις τήν δευτέραν ήπειρος και εις τήν άνωτάτην μουσικόν όργανον.

Κεκρυμμένα όνόματα ζώων. 1. Η χειρ όσα έχει πολλά. 2. Η όλη κοσμιότης και άνατροφή εν τώ λόγω εύρίσκαται. 3. Κατηραμένος ο του άσεβούσ οίκος.

Μαγικόν γράμμα. Τή προσθήκη δύο γραμμάτων, πάντοτε τών αυτών, εις έκάστην τών κάτωθι λέξεων σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις: άρκώ, οίκος, έμς, Ρία.

Λογοπαίγιον. Ποϊόν άκρωτήριον τής Ελλάδος πρώταται; Έστάλη υπό του Θουμαστου των Όραϊων Τεχνών.

Έρώτησις. Ποία διαφορά ύπάρχει μεταξύ του ράπτου και του κλέπτου; Έστάλη υπό του Μουσιου Έκεδδα.

Απλή άκροστιχίς. Τά αρχικά γράμματα τών ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι τό όνομα θεού, τό δε δεύτερα, άντιστροφως ταῦτα άναγινωσκόμενα, τό όνομα θεός. 1. Ποταμός τής Ελλάδος. 2. Όθριον. 3. Ημίθεος. 4. Δημητριακός καρπός.

Έλληνοσύμφωνον. α-α-ω-ω-ωαι. Έστάλη υπό τής Όραίας Κερκίρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' Ελλην παιδικόν περιόδικόν σύγγραμμα, άληθές παρασχόν εις τήν ζωάν ήμιν άσπείρας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και ήντε προπληρωταί δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ. 15. — Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Έδός Αϊόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλατωσίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος. Έν Αθήναις τήν 3 Φεβρουαρίου 1896 Έτος 18ον. — Άριθ. 5

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια 'Ιδε σελ. 17)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ «Σκυλιά !»

Ήτο πραγματικώς ή λέξις ή όποία τόις ήρμοζεν. Άλλά τί ώφελοῦσαν πλέον αι λέξεις ; Τό γεγονός ήτο ότι τά χρήματα έκλάπησαν.

Καθ' έκάστην έσπέραν ο Κασκαμπέλ ήχε τήν συνήθειαν νά παρατηρή άν τό χρηματοκιβώτιον εύρίσκατο άσφαλώς εις τήν θέσιν του. Έν τούτοις τήν προτεραίαν, ένθυμειτό, συνεπαίξα τών κόπων και τών άγώνων τής ήμέρας, έπεσεν εις τόν ύπνον χωρίς νά κάμη τήν συνήθη έπιθεώρησιν. Προφανώς, καθ' ήν ώραν ο Γιάννης, ο Κάισαρ και ο Μακρολέλεκας έπέστρεψαν νά παραλάβουσι τά πράγματα, τά όποια ήχον αφήσει έξω τής αμάξης, οι δύο όδηγοί, εισχωρήσαντες χωρίς νά παρατηρηθώσι, μέχρι του δευτέρου διαμερίσματος, ήρπασαν τό κιβώτιον και τό έκρυψαν εις κανένα θάμνον, εκεί πλησίον. Ίθού διά ποϊόν λόγον ήρνήθησαν νά διέλθουσι τήν νύκτα έντός τής Ε υ δ ρ ο μ ο υ Ο ι κ ι α ς. Κατόπιν, άφού έβεβαιώθησαν ότι όλοι ήχον άπεκοιμηθῆ ένδραπέτευσαν με τούς ήππους του κυρίου των.

Έξ όλων τών οικονομϊών του μικρού θιάσου δέν άπέμενε πλέον τίποτε, έκτός τών όλίγων δολλαρίων τά όποια ήχεν ο Κασκαμπέλ εις τό θυλακίόν του. Τό εύτύχημα ήτο τουλάχιστον ότι οι κλέπται έράνησαν διακριτικοί και δέν έπήραν μαζι των τόν Βερμούτ και τόν Μονομάχον. Οι κύνες συνηθισμένοι από είκοσιεσσάρων ήδη ώρών εις τήν παρουσίαν των δύο άνδρών, δέν έξύπνησαν κάη, και τό έγκλημα διεπράχθη άνευ δυσκολίας.

Και τώρα πού νά έπανεύρουσι τούς κλέπτας ; Πού νά έπανεύρουσι τά χρήματα ; Και χωρίς τά χρήματα αυτά, πώς νά διαπλεύσουσι τόν Άτλαντικόν ; Η άπόγνωσις τής οικογενείας έξεδηλώθη διά θακρύων και διά παραφόρου

δργής. Κατ' άρχας ο Κασκαμπέλ κατελήφθη υπό τοιαύτης λύσεως, ώστε ή σύζυγός του και τά τέκνα του μου μέλις και μετά βίας κατώρθωσαν νά τον καθησυχάσουσι. Άλλά μετά τήν έκρηξιν τής όργής του, έγινε πάλιν κύριος έαυτού, ως άνθρωπος ο όποϊός δέν πρέπει νά χάνη τόν καιρόν του εις ματαιάς άντεγ κλήσεις.

« Κατηραμένον χρηματοκιβώτιον ! » είπεν ή Κορνήλια έν μέσω τών θακρύων τής, μη δυνηθείσα πλέον νά κρατηθῆ.

— Είνε βέβαιον, είπεν ο Γιάννης, ότι άν δέν είχαμε χρηματοκιβώτιον, τά χρήματά μας...

— Ναι !.. Τί μου ήλθε έμένα νά πάγω νά πάρω εκείνο τό διαβολοκιβώτιον ! άνέκραξεν ο Κασκαμπέλ. Άμα έχη κανείς χρηματοκιβώτιον, τό φρονιμώτερον ήντε βέβαια

νά μη βάλῃ μέσα τίποτε ! Όραία δουλειά μά τήν άλήθεια νάντεχῃ εις τήν φωτιά, καθώς μου έλεγεν ο έμπορος, ένφ δέν άντέχει εις τούς κλέπτας !

Πρέπει νά όμολογήσωμεν ότι τό κτύπημα ήτο βαρύ διά τήν οικογένειαν και δέν πρέπει νάπορῶμεν άν τό ήσθάνθη τόσφ πολύ νά τής κλέψουσι δύο χιλιάδες δολλάρια, κερδηθέντα με τόνον κόπον — έ, δέν ήτο μικρόν πράγμα.

— Και τώρα ; ήρώτησεν ο Γιάννης. — Και τώρα ; απήντησεν ο Κασκαμπέλ. Θέλει και ρώτημα ; χωρίς πρόσθετα άλογα, ήμπορούμεν νά έξακολουθήσωμεν τόν δρόμον μας εις τά στενά ; Δι' αυτό λοιπόν προτείνω νά

« Η άμαξα ήρχισε νά έπιστρέφῃ. » (Σελ. 33, στήλ. γ'.)

έπανέλωμεν εις τό κτήμα. Ίσως βρούμε εκεί και εκείνους τούς λωποδύτας.

— Έκτός άν δέν έγύρισαν εκεί είπεν ο Μακρολέλεκας. Και ήτο τούτο πλέον παρα πιθανόν.

Όπωσδήποτε, όπως έλεγε και ο Κασκαμπέλ, δέν ήχον νά κάμουν τίποτε άλλο, παρα νά έπιστρέψουσι όπισω, άφ' ου δέν ήτο δυνατόν νά προχωρήσουσι. Ούτω λοιπόν έξεύθησαν ο Βερμούτ και ο Μονομάχος και ή άμαξα ήρχισε νά έπιστρέφῃ κατερχομένη διά του στενού τής Σιέρρας. Όποια μελαγχολική έπιστροφή ! Όλοι ήσαν σιωπηλοί και κατηφείς, από καιρού δε εις καιρόν έξεφευγεν έκ του στόματος του Κασκαμπέλ καμμία

Τό αντίτιμον τών συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθείαν πρός τόν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, έκδότην τής Διαπλάσεως τών Παίδων, εις Αθήνας, διά ταχυδρομικών έπιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδίων, συναλλαγματικών έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα τών 5 Παρακονα περί μή λήψεως φύλλον γνώμενα μετά παρέλευσιν δεκαετημέρου τό ποσό από τής έκδόσεως των ήσιν άπαράδεται.